



ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 42

Τόμος. Ζ.

ΕΚΔΙΑΛΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1854.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, δρυ φυλ. 40)

Ἐπωτερικὸν καὶ ἔξωτερικὸν Φοβοκράτου.

Γυνὴ τις ὥριμος τὴν ἡλικίαν, φέρουσα τὸν ὅπω-
πτον τίτλον τῆς οἰκονόμου, ἡγέως τὴν θύραν τοῦ
δωματίου τοῦ Κλαυδίου Μηνοῦ καὶ, ἀποτιθεσα
λαμπάδα ἐπὶ τραπέζης, εἶπεν

— Ἐκτυπήσατε πολλάκις, Κύριε; — Τετράκις,
Σωσάννα. — Ἐκομώμην . . . νομίζω δὲ εἶναι συγ-
χωρημένος ὁ ὅπνος εἰς τὰς τρεῖς μετά τὸ μεσο-
νύκτιον, μάλιστα δὲν ἦναί τις ἐπιφριτισμένος,
ὡς ἐγὼ νὰ δέχεται ἀναφοράς ὅλην τὴν ἡμέραν.
— Καὶ, τωόντι, δὲν ἔχεις καλὴν διάθεσιν σήμερον,
πτωχὴ μου Σωσάννα. — Ω, τώρα Κύριε, θὰ ἔχω
ἔλιν τὴν ἔθιδομάδα. — Δές μου τὸ λευκόν μου πε-
ριστήθιον τὸ ἀνάστροφον. — Ποῦ τὸ ἄφρηστα χθὲς;
τὸ ἐσκέρες; . . . Δὲν σιωπεύετε νὰ βάλετε εἰς δίλ-
γην τὰξιν αὐτὸν τὸ δωμάτιον τὸ δόπον κατήντη-
σεν ἀληθῶς κυνοστάσιον; . . . Ἰδού τὸ καστανὸν
περιστήθιον σας; τὸ ἄλλο δὲν εὑρίσκεται. — Δῆ;

μοι τὸ νέον μου φόρεμα . . . ἔκει εἰς τὸ ανάκλιν-
τρον. — Α! μάλιστα! στοχάζεσθε; Ήσως δὲ; Θὲ
σα; ἀφήτω νὰ ἔξελθετε μὲ αὐτὸν τὸ φόρεμα, εἰς τὰς
τρεῖς μετά τὸ μεσονύκτιον διὰ νὰ διμιύρηστε εἰς
τοὺς ταραξίας; . . . Φορέσατε σας παρακαλῶ
αὐτὸν τὸν χονδρὸν σάγιον, καὶ μὲ τὴν ταΐνιαν σας
θὰ διμοιάσσετε τὸν δήμαρχον τοῦ Παρισίου. — Τί
λέγεις ὁ θυρωρὸς διὰ τὴν ταραχὴν κυτήν; — Λέ-
γει δὲ εἶναι ἀθρωποί του Μαρλύν οἱ ὅποιοι αυνη-
θροίσθησαν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἐλευθερίας διὰ νὰ
ψάλλουν ἐν ἀττίᾳ κατὰ τῶν ἀρχῶν. — Αὐτὸν κά-
μυνον μόνον; . . . — Αὐτὴ δὲν εἶναι τι μέγα . . .
— Μάλιστα, ἀλλὰ τὸ μέγα εἶναι δὲτι ζητοῦν ἀρ-
τον. — Δὲν ἔχω. — Εν τοσούτῳ πρέπει νὰ εὐρήτε.
Είσθε περίεργοι φιλοπάτριδες πολίται! Κινείτε ἐ-
παναστάσεις διὰ τὸν λαὸν, καὶ ἔπειτα τὸν ἀρινε-
τε καὶ ἀπόθνηκειτης πείνη;! — Σωσάννα, οὐ δὲν
ἐννοεῖς τίποτε ἀπὸ πολιτικάν . . . Δές μου τὰ ὑπο-
δηματά μου . . . — ἔχετε αὐτοῦ λευκάδας καὶ
σας ἀρκούν διὰ νὰ ὑπάγετε κατὰ τῶν ταραξίων
καθὼς τοὺς διογκάζετε δὲν ἐπιναστατοῦν ἐναν-
τίον σας. — Α; ἦναι καὶ τὰς ἐμβάδας. — Βι-
ξένρετε, Κύριε, δὲτι διὰ τὰ νέα σας ὑποδηματά ε-

πλήρωτα τεσσάρα νέκταλληρα; — Δός μου τὴν ζώνην μου... — Τί θὰ κάμετε μὲ αὐτήν; — Περιέργον! Θέλω νὰ κρημάσω τὸ ξίφος μου! — Και τὶ θέλετε νὰ κάμετε μὲ τὸ ξίφος σας Κύριε; Διατὶ πηγαίνετε μὲ δπλα κατὰ δυστυχῶν οἱ δποῖοι ζητοῦν ἄρτον; — Άν μὲ προσβάλλουν;

— Έχν σᾶς προσβάλλουν; Θὰ υπερασπισθῆτε τάχα μὲ αὐτὸ τὸ σκωριασμένον ξίφος; Μὲ λόγους φρουρίμους πρέπει τις νὰ υπερασπίζεται ἐναντίον τοῦ λαοῦ ὅταν δὲν ἔχῃ νὰ τοῦ δώσῃ μήτε ἄρτον μήτε ἐργασίαν. — Εὔλογητὸς δ Θεός!.. Ας σκεπάσωμεν τώρα τὴν κεφαλήν μας. — Δίν' παίρετε αὐτὸν τὸν πίλον; Τί λύσαν ἔχετε νὰ τολίζεσθε ὡς ὅταν πηγαίνετε εἰς τὴν παράταξιν;... Ω; τόσῳ αὐτοὶ οἱ ωραῖοι ἀνθρώποι δμοιάζουν ὅλοι εἰς τὴν φιλοδοξίαν! Στολίζονται καθὼς τὰ ἄνθη καὶ τὴν νύκτα διὰ νὰ περιπατήσουν ἐμπροσθεν τῶν γλαυκῶν καὶ τῶν νυκτερίδων!... Ἰδοὺ δ συνήθης πλέον σας, αὐτὸς ἐδοκίμαστε πλέον τὴν βροχὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Αρεως· σκεπάσθητε μὲ αὐτὸν... τώρας δμοιάζετε μὲ τὸν ωραῖον Δέσμονδρον. — Σωσάννα, κύτταξε ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τοῦ ἔξιώντου εὖν ἔφθισκαν οἱ ἀνθρώποι μου. — Μάλιστα, ἐδῶ είναι, Κύριε Κλαύδιε. — Εἶναι πολλοί; — Βλέπω έτοι. — Όλοι ὅλοι; — Μαζή μὲ τὸν λοχίαν. — έτοι στρατιώται πρὸς διάλυσιν μιᾶς στάσεως; Δὲν θε εἰπῆ κανεὶς βεβαίως ὅτι βρεδίζω ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ Διηργάτητου καὶ τοῦ Βαλλώ — Κύριε Κλαύδιε, φερύθητε καλὰ μὲ τοὺς πτωχοὺς αὐτούς. — Ήστο ήτυχος Σωσάννα! — Ο! αὐτὸ λέγετε πάντοτε έστι ήτυχος! καὶ ἔπειτα μόνον ἀνοησίας κάμνετε. — Πάλλα, δὲν φρονεῖ τὸ αὐτὸ καὶ δὲν πουργός, εἰς μίαν ἐπιστολὴν; χθὲς μάλιστα, μὲ συνεχόντια διὰ τὸν πατριωτισμὸν μου καὶ διὰ... — Αὐτὸς δὲν πουργός δὲν ἀναγινώσκει δι τι γράψει. Σάς γνωρίζω ἐγὼ καλλήτερα παρ' ὅσον σᾶς γνωρίζεις αὐτός. — Εἰ λατέοιμος, Σωσάννα. Κύτταξε με ἀπὸ τὸ παράθυρον διαβαίνοντα, ἀλλὰ μη φρνής σύ. Τπιγω νὰ κοιμηθῶ. Καληνύκτα, Κύριε Κλαύδιε!.. Έχει δίκαιον δ βρειλικός ἐκεῖνος ἀριστοκράτης; έστι; έλεγεν εἰς τὸ δικαστήριον υπερασπίζομενος. Μὲ κατηγοροῦν διτὶ δὲν ἀγαπῶ τὴν νέαν ἑθνικὴν σημαίαν! Τούνκντιον, τὴν ἀγαπῶ διότι μὲ κάμνει νὰ περῷ νύκτας ἀνησύχους. — Πιστὸ δὲν ἀνέγνωσε; αὐτὸ, Σωσάννα. — Εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Εκδικητικῆς Ρομφαίας.

Ο Κλαύδιος Μουριέ περιεράφη χριέντως ἐνώπιον δύο κατόπτρων, ἐπύπατεν ἀσπασμὸν φιλικὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ οἰκονόμου καὶ κατέβη τὴν κλίμακα διὰ σοβάρου ήθους καὶ θήματος ἀσφαλοῦς.

Οι πέντε ἄνδρες, ἀπόσπασμα ἐνωμοτίας, ἐτάχθησαν ὡς ἐν μάχῃ, δὲ Μουριέ ἐπειθώρησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπεύθυνε διὰ φωνῆς ἐνεργητικῆς τὴν ἀποστροφὴν ταύτην.

— Φίλοι μου! ἐάν ήναι ἀνάγκη φονεύθητε καὶ μὴ φονεύστε.

Χωρήσας δὲ πρὸ αὐτῶν ἰσχάδισε πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ελευθερίας.

Εἰς τὴν θολὴν δὲ λάμψιν δύο ἀνταυγαστηρίων δι Κλαύδιος Μουριέ διέκρινε συνάθροιστιν πολυάριθμον, τῆς τινος αἱ μανιώδεις κραυγαὶ προήγγελλον σκοπούς ἔχθρικούς ὅλα δὲ τὰ παράθυρα τῆς γειτονίας ἦσαν ἀνοικτὰ, καὶ πλήρη κεφαλῶν περιέργων.

— Εν δύναμι τοῦ Νόμου! ἀνέκραγεν δ Μουριέ διὰ φωνῆς στεντορίου, φωτίσετε εἰς ὅλα τὰ μέρη διὰ νὰ διακρίνω τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας.

Η διαταγὴ αὕτη ἔξετελέσθη κατὰ δύο γραμμὰς ὡς ἐὰν δύο πυροτεχνήματα ἔξετοξύθησαν ἐπὶ τῶν σειρῶν τῶν οἰκιῶν.

Ο Κλαύδιος ἀφίχθη εἰς τὰ πρῶτα συμπλέγματα, καὶ τοῖς εἰπέ διὰ τόνου βεβαίου καὶ σείων τὴν φοβερὰν αὐτοῦ κεφαλήν.

— Πολίται, σᾶς διατάττω ν' ἀποσυρθῆτε ταράττετε τὴν κοινὴν εἰρήνην! — Ή κοινὴ εἰρήνη μᾶς ταράττει, πολίται, εἰπέ τις ἀνδρεῖος στασιώτης ὅστις τότε ἐδείκνυτο ἀρχηγός, δὲν ἔχομεν ἐργασίαν καὶ ἀποθανόμενον ἀπὸ τὴν πεῖναν. — Πρέπει νὰ μάλισταν νὰ μποφέρωμεν διὰ τὴν Δημοκρατίαν. — Δότε μας ἄρτον, καὶ υποφέρομεν. — Θὰ ἔχετε θὰ γράψω σήμερον μάλιστα εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Δημοσίου Ἀσφαλείας. — Πολὺ καλά, εἴπεις δ ἀρχηγός, ἐγὼ μένω ἐδῶ ἐν δύναμι τῆς Ἐλευθερίας! — Καὶ ἐγὼ σὲ δημοσίλλω εἰς κοράτησιν ἐν δύναμι τοῦ Νόμου! εἰπεν δ Κλαύδιος ἐπιλαμβανόμενος τοῦ στασιώτου διὰ θραχίονος στιθαροῦ, καὶ παραδίδοντος αὐτὸν εἰς τοὺς στρατιώτας.

Κραυγαὶ δργῆς ἥγερθησαν ἀπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἀπειλή τρομερὴ ἡκολούθησαν δὲ Κλαύδιος δμοιάζεις σκόπελον πλησσόμενον δὲν τῶν κυμάτων η στάσις διελύετο δηπὸ τὸ θημά του.

— Καὶ ἐκατὸν χιλιάδες ἀν ήσθε, ἀνεφώνει, δὲν θὰ ἀπισθοριμήσω οὔτε θημά σᾶς προκαλῶ νὰ τολμήσετε νὰ ἐπιβάλλετε χεῖρα εἰς ἐντιπρόσωπον τῆς Συνελεύσεως! Ίδετε! σταυρόν τους βραχίονας εἰς τὸ στήθος μου δὲν υπερασπίζομαι καθόλου.

Η στάσις ἀπεχθέρει ἀνεπαισθήτως, αἱ κραυγαὶ ἡκούοντο σπανιώτερον, καὶ ἐχάνοντο εἰς τὴν ἀπόστασιν δὲ Κλαύδιος ἡθεώρει πάντοτε μόνος εἰς τὸ μέσον στρατοῦ καὶ χωρίς ν' ἀπαντήσῃ οὐδεμίαν ἀντίστασιν.

— Πολίται! τοῖς εἰπέ τότε ἀπειδὴ δημαρχεῖτε εἰς τὸν νόμον, θέλετε ἐκλέξεις ἔτη ἀντιπροσώπους μεταξὺ ὑμῶν θέλουσιν ἐπιρροτισθεῖς νὰ ἐκθέσωστε τὰ παράπονά σας, κ' ἐγὼ θὰ τοὺς δεχθῶ τὴν μεσημέριαν.

Ψιθυρισμὸς δὲ γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, διεδέξατο τὴν πρότασιν ταύτην η συνάθροισις ἀπέβαλεν ἥδη τὸν χαρακτῆρα τῆς ὡς ἔχθρα φοβερὰ καὶ ἐπιθετικὴ, καὶ διελύθη οὐδὲν ἵχνος αὐτῆς ἐφαίνετο πλέον κατὰ τὰς πρώτας ἐωθινὰς λάμψεις.

Ο Μουριέ διέταξε τῇ ἐνωμοτίᾳ ν' ἀπαγάγωστε τὸν μόνον κρατούμενον εἰς τὸν πρὸς ὃν δρόν, καὶ

έπανηθε μόνος οίκαδε, διαβατίνων ἀγυιάς πλήρεις περιέργων ήκιστα συμπαθητικῶν.

Φίλοι οἱ ἔχθροι ἐν τούτοις ἐκύτταζον ἄπαντες ἐν θαυμασμῷ τὸν γίγαντα τοῦτον ἐπαναστάστην ὅστις ἐπάλαιε μόνος ἐνχυτίον λαοῦ ὅλου, καὶ αὐτίος ἡ φωνὴ, ἡ χειρονομία, ἡ ἐνέργεια, ἡ μορφὴ διέχεον μαχόθεν τρόμον σιωπηλόν!

Πρέπει δὲ ἐπίσης νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Κλαύδιος Μουριέ οὐδὲν ἥμελει πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἐπίδειξιν κατὰ τοιαύτας περιστάσεις, τῶν φοβερῶν ἔκεινων ἰδιοτήτων, δι’ ὧν ἡ φύσις τὸν εἶχε προτίξει· ἐκτύπτα τὸ ἔδαφος, ἐτάρασσε τὰ χεῖλη, ἤναπτε τοὺς ὄφθαλμούς, ἔξοδαινε τοὺς ὥρθωνας, ἔξωγκονεν ὑπερφυῶς τὸ εὔρὺ δημοκρατικὸν περιστήθιόν του, καὶ διήρχετο οὕτω τὸ πλῆθος ὡς ἀντάρτης ἀρχάγγελος ἀτελῶς κεραυνωμένος καὶ πεπτικώς; ἐπὶ τᾶς γηίνου σφαίρας ἐκ παραδρομῆς τῆς ὁδοῦ.

Οἱ δὲ μικρὸς ἀνεψιός Ἀδριανὸς, ὅρθιος ἥδη πρὸ τῆς ἑω, προσεδόκα τὸν θείον του ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ Δημαρχείου, καὶ μόλις ἀνέγνω ἐκθέσεις τινας τῆς ἀστυνομίας, σταλείσας ἐν τῇ νυκτὶ καὶ συνεστημένας; εἰς τὴν ταχεῖαν ἐζέτασιν διὰ τῆς λεζεως κατεπειγον γεγραμμένης εἰς τίνα γωνίαν.

— Ά! ἐδῶ εἰσαι, μικρέ μου Ἀδριανὲ, εἴπεν ὁ θεῖος Θλίβων τὴν χειρα τοῦ ἀνεψιοῦ του ἀς ἀναβῶμεν ταχέως, διότι οἱ περίεργοι μέλλουν νὰ συναθροισθοῦν, καὶ, τὸ εἰξεύρεις, οἱ περίεργοι εἰναι διπόρος τῆς στάσεως.

— Μάλιστα, εἴπεν ὁ Ἀδριανὸς προηγούμενος τοῦ Κλαύδιου ἐπὶ τῆς κλίμακος οἱ λόγοι σας εἰναι πάντοτε φρονιμώτεροι παρὰ αἱ πράξεις σας. Ότε δὲ εὑρέθησαν μόνοι καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ δημοτικὸν γραφεῖον, ὁ Κλαύδιος Μουριέ εἶπε τῷ νεανίᾳ.

— Καὶ σὺ ἐπίσης φάνεσαι πάλιν έκρυθμος πρωΐ, πρωΐ! — Άλλα καὶ ἔχω αἰτίαν, ἀγαπητέ μου θείε! — Ά! ἀς ἀκούσωμεν!... ἀφες τὸ μυστηριώδες αὐτὸ ἥθος καὶ ὅμιλει. — Ἰδού, εἴπεν ὁ Ἀδριανὸς ρίπτων χαρτίον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἵδού ἐκθεσίς ἡτις σὲ δικαιολογεῖ τὴν βαρυθυμίαν μου.

Οἱ Κλαύδιος ἔλαβε τὸ φύλλον τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἡ χαλκόχρους σάρκα τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἐφάνη ὡς ἄν παρελύετο καθὼς κηρὸς ἀπέναντι δαυλοῦ.

— Τὸ ἀνέγνωσες αὐτό; εἴπε τῷ Ἀδριανῷ διὰ τόνου ἀφελοῦς. — Διατὶ λοιπὸν, ἀγαπητέ μου θείε, φέρεσθε οὗτως ἀνοήτως [συγχωρίσατε μου τὴν λέξιν] ὥστε νὰ μὲν πιστεύεσθε τὴν ἀνάγνωγνωσιν ὅλων τῶν ἐκθέσεων, ἐὰν ἐνίστε πρέπη νὰ ἐμπέσωσιν εἰς τὰς χειράς μου τοιαῦται τίνες ὡς ἡ παραύσα; — Αὐτὴ εἰν' ἔχαρεσις, Ἀδριανὲ... δυσάρεστός τις ἔχαίρεσις! — Τῷντι, θείε μου, μεταχειρίζεσθε λέξιν πολὺ εὐμενῆ!... δυσάρεστος; ὅλος ὁ κόσμος δὲν μέλλει νὰ κρίνῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. — Πιστεύεις λοιπὸν Ἀδριανὲ ὅτι αὐτὸ τὸ συμβάν θὰ φέρῃ θύρισον; — Αν τὸ πιστεύω; Αν νοστιμὸν!... ὅμως, ἀγαπητέ μου θείε, εἰσθ' ἐγίστε τάσσον ἀπλοῦς ὅσον εἶναι ἡ πρώτη λέ-

ξις ἐνὸς παιδίου!... Πῶς! στέλλετε δύο μαχαριόφορους διὰ ν' ἀρπάζουν μίαν γυναικα κατὰ τὴν δενδροστιχίαν τοῦ λαοῦ ἐν ἀριθμῷ 19· οἱ δύο αὐτοὶ ἀδέξιοι! δὲν ἀρπάζουν τίποτε, τούναντίον ἀποδιώκονται αἰσχρῶς μὲ τὸ δίκρανον ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τῆς γυναικῶς ταύτης, καὶ νομίζετε ὅτι τὸ νυκτερινὸν τοῦτο συμβάν εἶναι δυσάρεστος ἐξαίρεσις ἡτις δὲν θὰ φέρῃ κανένα θύρισον; — Πρέπει νὰ σοὶ εἴπω, Ἀδριανὲ, εἴπεν ὁ Κλαύδιος διὰ φωνῆς εἰρηνικῆς, ὅτι εἴχα λόγους ἀνωτέρους νὰ παραβιάσω τοιουτοτρόπως τὴν κατοικίαν ἐνὸς πολίτου... — Ω! θείε μου! γυναίκω αὐτοὺς τοὺς ἀνωτέρους λόγους! καὶ ὁ πολίτης περὶ τοῦ λέγετε, εἶναι μία πολίτις; δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομά της εἰς τὸν εὐθεσιν ἀλλὰ στοιχηματίζω νὰ μαντεύω τὸ ὄνομά της. — Απατάσαι Ἀδριανέ· μάλιστα, ματαίως μὲ κυττάζεις μὲ στρογγυλὰ σύμματα.

— Δὲν εἶναι ἡ κόμισσα Μαργαρίτα; — Οχι! απεκρίνατο ὁ Κλαύδιος, διὰ ἀγώνος ἀκρον πρὸς τὸ φεύδος. — Λέγετε οχι!... Δὲν εἶναι ἡ Κόμισσα Μαργαρίτα; — Ή πρώην κόμισσα, ἡ ἐκπτωτὸς Κόμισσα, Ἀδριανέ. — Πᾶ! ὁ λόγος λοιπὸν εἶναι νὰ παίξωμεν μὲ τὸν τίτλον; εύρυη τῷντι παρέκθασιν εύρισκετε διὰ νὰ μὲ μακρύνετε ἀπὸ τοῦ προκειμένου! Θὰ μείνω εἰς τὸ θέμα μου.. — Αὐτὸ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολὺ! εἴπεν ὁ Κλαύδιος; ἔγειρόμενος, καὶ τὸ ἥθος ἔχων τρέμα δργίλον, ἴδού πάλιν, εύρισκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ παιδίου — Θείε μου, πρέπει νὰ ὑποκύψετε εἰς τὰς συνεπείας τῶν ἐπαναστάσεων, τῶν ὅποιων εἰσθε ὁ αὐτουργός. Καὶ αὐτὴ μαλιστα ἡ συγγενικὴ ιεραρχία πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Είμαι θείος; κ' ἔγω τώρα, καὶ σας τὸ ἀποδεικνύω.

Οἱ Αδριανὸς ἡγέρθη, ἦνέωξεν ἐν παράθυρον καὶ ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν.

— Ποὺ πηγαίνεις, παιδίον; εἴπεν ὁ Μουριέ διὰ τόνου προδίδοντος τὴν δειλίαν τοῦ ἐνόρχου, δοτὶς θέλει νὰ δυσωπήσῃ τὸν δικαστήν του. Υπάγω νὰ ἐπιχειρήσω κ' ἔγω ἐκδρομήν τινα. — Καὶ ποίαν ἐκδρομήν; εἴπεν ὁ Κλαύδιος σπουδαίον μειδιόν. — Άλλοτε, πρὸ τοῦ 1789, ὅταν θείος τις ἐμάνθανεν διότι ὁ ἀνεψιός του ἐνοχοποιήθη εἰς τρελλήν τινα νυκτερινὴν πρᾶξιν, μετέθασεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν δυσάρεστον ἔχαίρεσιν μόλις γεννηθεῖσαν· ὑπάγω λοιπὸν δυνάμει τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως νὰ ἐπληρώσω τὸ αὐτὸν χρέος. Νόνον δὲ τὰ πρόσωπα θέλουσι μεταλλαχθῆ. — Αδριανέ, δὲν θὰ ἐξέλθης εἴπεν ὁ Κλαύδιος τιθέμενος πρὸ τῆς θύρας. — Θείε μου ἐπράξατε πρᾶξιν ἀτιμον, ητις δύναται νὰ ἀμαυρώσῃ τὸ ὄνομά σας; καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου! ἀφήσατε μὲ νὰ περάσω, ἀφήσατε μὲ νὰ περάσω σᾶς λέγω· θιά νὰ ὑπάγω νὰ συρράψω τὰ ράκη τῆς οικογένειας τιμῆς μας, τῆς τιμῆς τὴν ὅποιαν ἐσχίσατε εἰς κομμάτια τὸν νύκτα ταύτην. — Αδριανέ, ἀκριβέ μου νιέ! εἴπεν ὁ Κλαύδιος ὅλιγους δεῖν ὡς ἱέτης, τὰ μεγαλύτερις

ελα με την νεαράν φυγτασίαν σου. Εἰς τίποτε δὲν ἐνοχοποιεῖται ή τιμή μας· σὲ τὸ βεβαιώ.. — Δύο μαχαιροφόροι ἀπεσταλμένοι· υπὸ τὸ σκότος, εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς· γυναικής· ὡς συνέθαινεν εἰς τῆς Βενετίας τὴν δημοκρατίαν!· ή ιερότης τῆς· γυναικῶνίδος· βεβελωθεῖσα κατὰ τὸ μεσονύκτιον!· βεβαιώς· αὐταὶ εἶναι· ἔντομοι πράξεις αἴτινες ἀποκταστατίνουσι τὸν αἵτιον περιώνυμον!.. Τώρα μόνον εὐγενές τῷ ψεύδος δύναται νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς ἀτιμίας; Πρέπει νὰ εἴπητε εἰς τὴν κόμησαν Μαργαρίταν ὅτι οἱ δύο ἑκείνοι ἔνθρωποι ήσαν λησταί. Πρέπει νὰ σπεύσητε νὰ τοὺς αρνήθητε ως· μὴ ἐδικούς σας, καὶ ν' ἀποχρούσητε τὴν εὐθύνην· τοῦ ἐγκλήματος των. Τὸ πρῶτον μου κίνημα μὲ συμβουλεύει τὸ μέτρον τοῦτο, καὶ τὸ ἔκτελῶ χωρὶς πολλῆς σκέψεως, διότι· τὸ νομίζω ἀγαθὸν, καὶ δὲν θέλω νὰ περιμείνω τὴν διπλωματικὴν ἑκείνην διάσκεψιν, ἥτις ἐμποδίζει πάντοτε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ... Θεέ μου, αφητατέ με νὰ περάσω... Μὴ μ' ἐμποδίζετε ἐπὶ τῆς δόδου τοῦ καθήκοντος. — Περίμενε ἀκόμη, Αδριανέ... ή ήμέρχ πρεσβύτερα, εἴπεν ὁ Κλαύδιος συμπλέκων τὰς χειρας. — Νὰ περιμείνω! Οὔτε στιγμὴν δὲν πρέπει ν' ἀφήσω παρερχομένην... ίδού, ή ήμέρχ ἀρχίζει νὰ φαίνεται, ἀναχωρῶ, καὶ τώρα ἀπαίτω περισσότερα, δὲν θ' ἀναγωρήσω μόνος· θὰ μὲ συνοδεύσετε. — Εγώ; — Ο, τι λέγω, εἶναι πολὺ φανερόν, νομίζω, ἀγαπητέ μου θεέ. Μάλιστα θὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὴν Κομήσαν Μαργαρίτας. Περάσετε πρῶτος, σᾶς ἀκολουθῶ. Κλαύδιος Μουριέ, δὲνδελφός σου φωνάζει τὴν προσταγὴν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ τάφου του.

Ο δὲ Κλαύδιος Μουριέ ήτημένος· υπὸ παιδίου ως δὲ Γολιεύ υπὸ τοῦ Δαχῖδ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ εἰδὼς κἀν δὲ τι ἐμελλε νὰ πραξῇ, διπήκουσεν εἰς τὸν νέον Αδριανό.

Τὸ δεῖλον τοῦ προγεγραμμένου.

Ο δὲ Ἀνδρέας ἡκολούθησε τὴν Ἀγγελικὴν ἐπὶ τὴν κλίμακα καὶ εἰς τὸν κῆπον.

Καὶ ὅτε ἀφίχθησαν ἀμφότεροι κατὰ τὴν πλαγίαν καίσιν τῆς δόδου, ἡ Ἀγγελικὴ ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸν δι' ἐλαφροῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, ἐξέφρασεν εὐχαρίστησιν, ἐπειτα σύρουσα τὸν Ἀνδρέαν εἰς μακρὰν καὶ πυκνὴν δενδροστιγίκιν τῷ εἶπε. — Μίαν ήμέραν, Κύριε, μᾶς ἡκολούθησατε μακρόθεν τὴν Κυρίαν· καὶ ἐμὲ, εἰς τὸ ἄγριον αὐτὸν μονοπάτιον· τὸ ἐνθυμεῖσθε; — Καὶ πῶς εἰμπορῶ νὰ τὸ ληστρονήσω! ἀπήντησεν δὲ Ἀνδρέας συγκινούμενος. Δὲν εἶναι πολὺς καιρός, καὶ ἐνθυμοῦμαι μάλιστα, διτε ἔχασα ἀπροσδοκήτως τὰ ἵχνη σας... καὶ ἀκριβῶς νομίζω ἐδῶ δύσιν εἰμεθα τώρα. — Τώρα Κύριε Χενιέρε· ἀκούσατε τὴν παραγγελίαν μου. — Μὴ ζητεῖτε καθόλου ν' ἀνακαλύψετε ποῦ ὑπάγω. Καθήσατε εἰς τὴν βίζαν αὐτοῦ τοῦ δένδρου καὶ περιμείνατε με. — Τπακούω τυφλοῖς ὅμμασιν, ει-

πεν δ ποιητής. — Μάλιστα τυφλοῖς ὅμμασι αὐτὸς ἐπιθυμῶ κ' ἔγω.

Παρῆλθε τέταρτον ὥρας. Η αὐγὴ ἐπλήρωσε τὰ δάση διὰ τῶν θελκτικῶν, αὐτῆς ψιθυρισμῶν καὶ διήγειρεν δόλα τ' ἀρώματα, οὓσα περιείχον οἱ κάλικες τῶν ἀνθέων καὶ τῶν πασχαλιῶν αἱ ράγες.

Ο Ἀνδρέας τότε προσέσχε τὴν ἀκοὴν εἰς ἀλαφόρον τὸν θροῦν τῆς πραταῖς θηγούμενης· ἀπὸ τῶν πρασπέδων ἐσθῆτος· δὲν ἔστρεψε δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ προσεδόκα τὴν ἐμφάνησιν τὸ βέλμυρα ἔχων ἀτενὲς πρὸς τὸ αὐτὸς σημεῖον.

Η ἑρθή δὲ ως· ηλεκτρισμένος, ἔπεισε, γονυκλιτής καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνηγέρθη εἰς τὸ νεῦμα τῆς Κομήσας Μαργαρίτας διότι αὐτὴ ἦτον ἐνώπιοντος.

— Κύριε, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ ζήτης εἰς τὸν σημερινὸν καιρὸν διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ παρίσταται εἰς τὰς σκηνάς· ἐὰν τὸ πᾶν παρήλλαξεν εἰς τὸ πρέπιον καὶ εἰς τὰ καθήκοντα, ἐὰν ζῶμεν εἰς ὑπόγεια καὶ εἰς σκότη, τὸ πταῖσμα δὲν εἶναι ἴδικνυ μας· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπαίτησις τῆς φοβερῆς περιπτεῖας· τὴν δόπικν διερχόμενη. Ἐννοεῖτε λοιπὸν, Κύριε, διατὰ εὑρίσκομού ἐδῶ. — Κύρια, εἶπεν δὲ Χενιέρος, ἥλθετε σώταιρα ἀνδρὸς· ἀποβαλόντος ἥδη τὴν ἐσχάτην ἐλπίδα. ‘Η πρᾶξις αὐτὴ εἶναι ἀγαθὴ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. — Όχι, Κύριε, ἀπατᾶσθε. — Εἴρισκό μεθα εἰς ἐποχὴν δὲτε μία γυνὴ δύναται νὰ πιστεύσῃ τὸν λόγον ἀνδρὸς, δοτις τὴν ἀπειλεῖ δι' αὐτοκειρίας. Εἶναι τόπον εύκολον ν' ἀποθάνῃ τις σήμερον! Διὰ τοῦτο ἐπίστευσα τὴν ἀπελπισίαν σας, καὶ ἥλθα νὰ σᾶς βοηθήσω καθὼς τείνομεν τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ναυαγοῦντας. — Κύρια, δευτέραν ἥη φορὰν καὶ τὴν αὐτὴν νύκτα μὲ προστατεύετε· διότι ἐνόρσα τὶς ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ πρό τινων ὥρων εἰς τὸν κηπὸν σας, διαν ἀνεφάνητε διὰ νὰ ἐλκύσετε τὴν προσοχὴν τοῦ.. τῶν δύο ἑκείνων ἀνδρῶν, καὶ νὰ μοὶ δώσητε τὸν καιρὸν νὰ σωθῶ εἰς τὰ σκότη.

— Γυνὴ μόνον δύναται νὰ ἐπινοήσῃ μέσα τόσω θαυμάσια, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ γυνὴ μόνον ἑκείνη εἰς τὴν δόπικν μέγρι θανάτου ἀφίέρωσα τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν ἔρωτα. — Κύριε, εἶπεν ἡ νεαρός γυνὴ λαβομένη τῆς χειρὸς τοῦ ποιητοῦ, σᾶς ἀπέδειξα πόστην ἔχω πρὸς δῆμας· συμπάθειαν ἐρχομένη εἰς βοήθειαν σας ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀκρας διηγανίας.. τώρα, ἐλπίζω διτε εἰμπορῶ νὰ θητος ἥτυχος.. ἀποσυρθῆτε, καὶ ἐστὲ φρόνιμος. ‘Εξακολουθῶ νὰ ἐπαγρυπνῶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς σας, απυχῆ ἔξοριστε, ἀλλὰ πρέπει, Κύριε, καὶ ὑμεῖς ἐπίστης νὰ φαντῆτε ἄξιος τῶν μητρικῶν φροντίδων τῶν δόπιων ἀπολαύετε. ‘Η αὐτοκειρία, εἶναι περισσότερον παρέγκλημα· εἶναι ἀχαριστία, καὶ σεῖς δὲν θὰ φανητε ποτὲ ἀχάριστος.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἡ Κόμησα εστράφη ζωηρῶς, καὶ θλίβουσα τὴν χεῖρα τοῦ Χενιέρου Ισχυρῶς, τὸν ἐσυρεν δύπλα ἔλλας δένδρα πυκνότερα καὶ σκοτεινότερα.

— Σταθῆτε ἐδῶ, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν χλόην, καὶ μὴ κινεῖσθε πλέον εὔτε βῆμα,

ούτε τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, καὶ μὴν ἐρωτάτε τὴν ἐλαχίστη ἑρώτησιν.

Αἱ πρῶται τῆς ὥμερας ἀκτῖνες ἐφώτιζον τὴν δενδροστιχίαν, κ' ἐφρίνοντο λευκάζοντες οἱ τοῖχοι διὰ μέσου τῶν διαλειμμάτων τῶν δένδρων.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐπέστρεψεν ἡδη δρομαλία καὶ τοι δὲ διθροῦς τῶν βημάτων αὐτῆς ἐχαλάτο ἐπὶ τῆς πρασίας, ἡκούσθη δύμως ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας. Ἡ Ἀγγελικὴ ἡτον φρουρὸς ἐγρήγορος, ἦτις ἐρχόμενη καὶ οὐδὲ φωνὴν ἀφέσσα ἐμήνυε κίνδυνον· διὸ ἀνδρές ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ἐδάφους ὃπου προσταγὴ γυναικὸς τὸν προσήλωσεν, ὡς ἀνδράντα ἄνευ βιθροῦ.

Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ ἔτρεμε θλίβουσα τῆς Κομητοῦς τὴν χεῖρα.

Κυρία, εἶπε συνερχομένη ἀπὸ τῆς πρώτης συγκινήσεως· ἀρίστην ίδεαν εἴχετε ὅταν μὲ διετάξετε νὰ σταθῶ σκοπιωρὸς εἰς τὸ δασύλλιον ἐκεῖνο ὅθεν βλέπει τις ὅλα χωρὶς νὰ φανῇ. Δύο ἀνδρες ἦλθαν εἰς τὴν δενδροστιχίαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας· διὸ τρέπος τοῦ βαθίσματός των δὲν προεμήνυε τι καλὸν, καὶ τοὺς ἐκύτταζα πάντοτε. Εστάθησαν συναλλάσσοντες σημεῖα συνεννοήσεως, κ' ἐδειξαν μὲ τὴν χεῖρα τὴν θύραν, ὡς ἀνθρωποι οἰτινες φιλοφρονοῦνται μεταξύ των διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν προτίμην εἰς τὴν είσοδον. Οἱ εἰς τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἔχει ἀνάστημα ὑψηλὸν, κ' ἐπειδὴ τοὺς ἐκύτταζα ἀκαταπαύστως διότι τὸ φᾶς δὲν εἶναι ἀκόμη δυνατὸν, τὸν ἀνεγνώρισα.. — Εἰν' ἐκεῖνος; εἶπεν δὲ Κόμητσα ἀποτόμως ὑπολαβοῦσα. — Μάλιστα Κυρία. — Ποιος, ἐκεῖνος; ἡρώτησε μηχανικῶς δὲ Χενιέρος.

Ἡ δὲ Κόμητσα ἔθετο τὸν ὥραίαν τῆς χεῖρα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ποιητοῦ, καὶ τῷ ἀπεύθυνε βλέμμα γλυκείσας αὐστηρότητος.

— Οἱ! τὴν ἐπερίμενα τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν, εἶπεν δὲ Κόμητσα. Εἰσῆλθεν; — Οὐχι Κυρία. . Ειμπορεῖ τις νὰ εἰπῇ καὶ τὸ συμπεράνω, ὅτι περιμένουν σιγδρομήν . . . οἱ δύο πρῶτοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἰσάλπισαν πιθανῶς τὸ πολεμηστήριον, εἰς τὸ στρατόπεδόν των, καὶ διέρχησαν τῶν ἔρχεται τώρα ἀναμφιβολίας νὰ διευθύνῃ νέαν ἔφοδον. — Όλοι οἱ δρόμοι τῆς οἰκίας μου, εἶπεν ἡ Κόμητσα, πολιορκοῦνται τώρα ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν.

— Εἴχα τὴν αὐτὴν ίδεαν Κυρία. — Κυρία, εἶπεν δὲ Χενιέρος ζωρῶς, σᾶς προσφέρω ἀσύλον εἰς . . .

— Κυρίε Χενιέρε, ὑπέλαβεν δὲ Μαργαρίτα· ίδου πταίσματα ἀπειθείσας τῆς δούλιας εἰσθε ἔνοχος ἐντὸς δύο στιγμῶν . . . Μοῦ προσφέρετε ἀσύλον εἰς τὴν οἰκίαν σας . . . Τὸ ἀσύλον αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ἀσφαλές . . . αἱ δύο οἰκίαι μας εἶναι δυστυχῶς πολὺ πλησίον· διὰ τῆς ἀλλης καὶ ἐπειτα, τί θὰ στοχασθοῦν περὶ ἐμοῦ ἀν μ' εὔρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν σας! . . . Κυρίε Χενιέρε, πιστεύσατε διτι αἱ γυναικες εἶναι πειρασθέρον προσβλητικαὶ παρὰ οἱ ἀνδρες. Ἐάν τὸ δάσος πολιορκηται, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω, τι θὰ πράξετε ὑμεῖς, Κυρίε; ής ἀκούσωμεν, σᾶς ἐπιτρέπω ν' ἀποκριθῆτε. — Κυ-

ρία, θὰ σᾶς ὑπερασπισθῶ μέχρι θανάτου. — Καὶ διάνατός σας μὲ σῶζει; — Οὐχι Κυρία, ἀλλά. — Μὴ προσθέτετε οὐδὲν πλέον Κύριε Χενιέρε· δὲν εἰμι πορεῖτε πλέον, νὰ προσθέσετε τίποτε φρόνιμον μετὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις . . . Δοιπόν, ἐγδο Κύριε ποιητὰ, εἴχα τὴν πρόνοιαν μητρὸς ἡ ἀδελφῆς.. διὰ σᾶς . . . Κυττάξετε, κυττάξετε εἰς τὰ μακρινὰ τριδιά ὅλου τοῦ δάσους αὐτοῦ . . . Δὲν σᾶς φανεται διτι δηλαδάστραπτουσιν, διτι κεφαλαι ἀπαίσιοι κινοῦνται, διτι τῶν δένδρων οἱ κλῶνοι διαστέλλονται καὶ ἀνοίγουσι διόδοι εἰς τοὺς κακούργους; — Οἱ! αὐτὰ ισως δὲν εἶναι δηπτασία, Κυρία, εἶπεν δὲ Χενιέρος περιβάλλων διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Κόμητσαν εἶναι πραγματικότης· ἀλλ' ἐγὼ μόνον ὑμᾶς βλέπω. — Φύγετε λοιπόν, Κύριε, φύγετε, δὲν εἰμι πορεῖτε καθόλου νὰ ὑπερασπισθῆτε οὕτης ἐμὲ οὐτε τὸν ἁυτόν σας. Δὲν ἔχετε καν σύτε ἐν δηπλον· θὰ συλληφθῆτε εἰς τὴν παχύδα, χωρὶς δόξαν, καθὼς δὲ λέων ὅστις πίπτει εἰς τὸν λάκκον τοῦ θηρευτοῦ.

Ο δὲ Χενιέρος ἐδράξατο κλάδον τινος πτελέας, τὸν ἔθραυσεν ἀποσπάσας ἐκ τοῦ δένδρου, καὶ τὸν ἐξεφύλλωσεν εἰς τὴν στιγμὴν ὡς ἔπραττεν ἀν αἰπόλος τῶν θεσσαλικῶν Τεμπῶν εἰθισμένος εἰς τὴν κατασκευὴν ὅπλου ταιούτου κατὰ τὴν προσπέλασιν ἄρπαγος λύκου.

— Ανονσίαν κάμνετε, μεγαλητέραν ἔκεινης τὴν δηποίαν σκοπεύετε. Σᾶς παρακαλῶ, ὑπακούσατε με! Οφεληθῆτε ἀπὸ τὸν ὄστερον αὐτὸν ζόφον, δοτις μᾶς κρύπτει, καὶ τὸν δηποίον δηλιος ἀμέσως μέλλει νὰ διασκεδάσῃ.

— Άλλὰ, Κυρία, τὴν διέκοψεν εἰπών δ ποιητής, ζητήσατε μου διτι εἶναι δυνατόν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ σᾶς ὑπακούω! πῶς θέλετε νὰ παραδεχθῶ τοιαύτην ἀνανδρὸν λειποταξίαν! θὰ κραυγάσω καθὼς δὲ ἀδελφὸς τοῦ Γοδεφρούα τοῦ Τάσσου. Τι θὰ εἰποῦν διταρ μάθωσιν διτι ἀπεπιψήθητη τὸν βραχιονά μου εἰς μιαρ γυναικα; Ἐπειτα, οἱ ἐγγόριοι σας Κυρία εἶναι καὶ ίδιοι μου· τοὺς περιμένω. Κρατῶ εἰς χεῖρα στιβαράν τὸ δηπλον δηπερ κατέβαλε τὸν Γηρούνην καὶ τὸν Ἀνταίον· δὲν θὰ πέσω δηπρῶτος εἰς τὴν πάλην αὐτὴν, καὶ οὕτω, κερδίζετε Κυρία, στιγμάς τινας πρὸς σωτηρίαν δταν οἱ διώκται σας ίδουν διτι πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐναντίον μου.

— Η Μαργαρίτα ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, ἐκίνησε σπασμωδικῶς τὸν δεξιόν πόδα της ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸν ὡς ἀν τῷ ἐζήτει ἐμπνευσάν τινα.

— Κύριε Χενιέρε, εἶπε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ ἀφοσίωσίν σας· οὐχὶ μόνον μὲ τὸ πνεῦμά σας εἰσθε ἀρχαίκος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδίαν σας. Εἶχετε λοιπόν τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν θὰ φονευθῆτε διὲ μὲ τὴν πρωίαν αὐτὴν; — Τὴν πρωίαν αὐτὴν, καὶ πάντοτε.

— Η Κόμητσα ἔνευσεν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν ἀφισταμένην διλίγα βήματα.

— Ακτις δὲ τοῦ ἡλίου διελθοῦσα δρίζοντις τὸ θό-

λον ήτων δένδρων ἐφώτισε τὴν σκηνὴν ταύτην.
— Τώρα, εἰπεν ἡ Κόμησσα, μέλλουν νὰ μᾶς
ἰδοῦν . . . Διατηρεῖτε πάντοτε τὴν ίδιαν θέσιν,
Κύριε Χενιέρε; — Πάντοτε, Κυρία. — Καὶ τὴν
αὐτὴν ἀπείθειαν; — Τὴν αὐτὴν ἀφεσθεῖσιν. — Κα-
λὰ λοιπὸν εἰμ' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν
τῆς δπείας τυχαίως ἐπελήφθην¹ Κύριε Χενιέρε, ἀ-
ξίζετε πᾶν διτε γυνὴ ἐπράξει διὰ σας. . . Αγγελικὴ
ἔνοικε.

Τότε, εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν δένδρων ἡ
Αγγελικὴ ἀνήγειρε τὸ ἐπιστόμιον μιᾶς τῶν μυ-
στικῶν ἔκεινων καταβάσεων, ὡν κατεσκεύαζον
πληθὺν ἐν τῇ ἐποχῇ, καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶδε σκοτει-
νόν κατήφορον ἄγοντα εἰς ὑπόγειον.

— Ἀκολουθεῖτε ἡμᾶς, εἶπεν ἡ Κόμησσα, καὶ
κατέβη ἡ πρώτη.

Τὸ ἐπιστόμιον ἔπεισεν ἄνευ οὐδενὸς κρότου ὡς
κάλυμμα μεταξόπτυλον.

Τὸ ὑπόγειον τοῦτο ὅπερ ὑπάρχει καὶ σήμερον
ἔτι, ἥγεν ἀποκρύφως ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑπὲρ ἀριθ. 19
εἰς τὸ δάσος, τοὺς προγεγραμμένους τοῦ 1793 ἡτον
ἐσκαμμένον ἐν θόλῳ εἰς γῆς ἀργιλλώδη ἀλλὰ στε-
ρεάν, καὶ τρεῖς φανοὶ τὸ ἐφώτισον ἀπὸ δέκα μέ-
χρι δέκα βημάτων.

— Πῶς σας φάνεται τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο;
ἡρώτησεν ἡ Κόμησσα μειδιῶσα· κατέχετε τώρα τὸ
μυστικόν μου, Κύριε ἡμέτερε ποιητά.

— Εἶναι ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Χενιέρες, τὸ ἀ-
ριστον ἀμυντικὸν ὅπλον τοῦ προγεγραμμένου . . .
καὶ κατὰ ποίκιν εὐτυχῆ σύμπτωσιν ηὔρατε, Κυρία,
τὸ ὅπλον τοῦτο ὑπὸ τοὺς πόδας σας;

— Κύριε ἡμέτερε ποιητά, θέλετε νὰ τὰ μάθετε
ὅλα εἰς μίαν ἡμέραν . . . Θὰ σας τὰ εἰπῶ ἀργό-
τερα. — Κυρία, συγχωρήσατε με διὰ τὴν ἀκρι-
τομυθείαν μου. — Ἰδού ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε
λέγουσα ἡ Κόμησσα, Ἰδού αἱ σημεριναὶ ήμένη σοι
τοῦ ἀνακτήρου τῶν Βερσαλλιῶν² Ἰδού οἱ διάδρομοι
δι' ὃν περῆσν αἱ ἀρχόντισσαι! Τίς θὰ μᾶς τὸ ἔ-
λεγον εἰς τὸ μικρὸν δεῖπνον τοῦ πύργου τῆς Αι-
γγης εἰς Ἀκούσγρανον τὸ 1788 δταν ὁ Κ. Φλω-
ράν ἀπῆγγελε τὰ βουκολικὰ του, δταν ὁ Κ. Χε-
ρουσίνης μᾶς ἔψαλλεν ἄχ! έτα εξμηρησον βο-
σκόν . . . ! δταν ὁ Ἀβδές Κ. Δελτίλλης μᾶς ἀπήγ-
γειλες στίχους περὶ τῶν συκῶν καὶ τῶν ἐλαῖῶν τῆς
Προβηγκίας!

— Προσθέσατε ἀκόμη, Κυρία, ὑπέλασεν ὁ Χε-
νιέρες, καὶ δταν μὲριές τε μὲ ἥθος λίγην κα-
τηφές ἐν τῷ μέσω λίαν φιλόρου συμποσίου! δταν
ἡ γοπευτικὴ κατατομὴ σας ἐκαλυφθεῖ δι' αἰφνι-
δίου ὀχρότητος ὡς ἂν ή δπτασία τοῦ 1793 διέ-
βη αἰματηρὰ ἐνώπιον σας . . . Ναι, ναι, τὸ ἐνθυ-
μοῦμαι αἱμοδρός³ ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Κό-
μησσα στηρίζουσα τὸ μέτωπόν της μεταξὺ τῶν
χειρῶν.

— Οχι, Κυρία, τὸ ἐνθυμεῖσθε πολὺ καθαρῶς,
πονναντίον⁴ δὲν ὑπάρχει κάμμια ἀμυδρότης εἰς
τὴν μνήμην σας· εἰμια πολὺ βέβαιος. — Κάμμια,
οὐ τὸν χωτερόν⁵ πονναντίον⁶ οὐτίδη διέ τοι

κάμμια, εἰν' ἀληθές, εἶπεν ἡ Κόμησσα σείουσα με-
λαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ναὶ ἡ γυνὴ δὲν δύναται
ν' ἀπατήσῃ τὸν ποιητὴν ὅστις μαντεύει τὸ πᾶν...
Λοιπὸν θὰ τελειώσω τὴν ἐκμυστήρευσιν. . . Ναὶ ἡ
ἐνθύμησις φοβερᾶς προαισθήσεως, καὶ τοῦ αἴμα-
τωδούς ἔκεινου νέφους τοῦ διελθόντος ἐνώπιον μου,
ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ίδικήν σας, καὶ ἔ-
φερε τὴν Κόμησσαν Μαργαρίταν ἐφ' ὅλων τῶν ὁ-
δῶν δπου διεκινδύνευεν διποιητὴς Χενιέρος . . .
Ναὶ ἡ ἐσπέρα ἔκεινη τοῦ Ἀκουσγράνου, τὸ δει-
πνον τοῦ πύργου τῆς Αιγῆς, ἐνετυπώθησαν εἰς
τὴν μνήμην μου μέχρι τῆς αἰθούσης της σκηνῆς
πρικώδεις, καὶ πράγματα τρομερὰ αἴμα-
τωδέρεκτα μὴ ἔχοντα δνομητε εἰς οὐδεμίαν γλώσσαν,
καὶ τῶν δποίων η θέα μὲν ἐνέχυνε πῦρ εἰς τὰς
φλέβας τότε ηθανθην διὰ σᾶς αἰσθημα κλίσεως
τὴν δποίαν θὰ ὠνόμαζον ἐὰν ημουν μήτηρ . . . Ἰδοὺ⁷
Χενιέρε, ίδού⁸ ὑπόγειον ἐσκάφη πρὸς τὸν σκοπὸν
τῆς σωτηρίας σας ἀπὸ τὸν πιστόν μου Διονύσιον
τὸν ἀρχαῖον κηπουρόν μου, καταφυγόντα σήμερον
μὲ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ Βεροφλέ⁹ ἔκεινος
προνοεῖ διὰ τὴν Αγγελικὴν καὶ δι' ἐμὲ προμη-
θεύων τακτικῶν τὰ πρὸς ζωτροφίαν ἡμῶν ἀνὰ
πᾶσαν ἐσπέραν.

Ο δὲ Ἀνδρέας ἔλαβε τὴν χειρα τὴν Κομήσσης
καὶ τὴν ὑγρανε διὰ τῶν δακρύων του, ἐπιλέγων:
— Ἐπιτρέψατε με Κυρία, νὰ σας ἐρωτήσω τώ-
ρα τὴν αἰτίαν ἡτις ἔσυρε καθ' ὑμῶν τὴν κατα-
δίωξιν τοῦ . . . — Σᾶς διεκόπτω, Χενιέρε, μὴ μὲ
ἐρωτάτε τίποτε. Τπάρχουσι στιγματα καθ' δις αἱ
ἐρωτήσεις ὑμῶν θὰ καταντήσωσιν ἀκριτόμυθοι ἐν
ἄγνοιᾳ σας, καὶ εἰς ἐμὲ θ' ἀξίσωσι τόσον πολὺ¹⁰
ώστε ἀναγκάζομαι ἀπὸ τοῦδε νὰ σᾶς ἀπαντῶ διὰ
σιωπῆς προσβλητικῆς περιμενάτε τὰς ἀποκρίσεις,
τὰς δποίας δ χρόνος, διέ μέγας οὗτος ἀποκαλύπτης,
δίδει μόνος εἰς τὰς ἐρωτήσεις δλας. — Τπομένω,
Κυρία.

— Ἰδού, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀκροντῆς κρύπτης
ἡμῶν· δις δμιλῶμεν πολὺ χαμηλα, η δις καμωμεν
καλήτερα¹¹ μὴν δμιλῶμεν καθόλου . . . δις ἀκροω-
μεθα δταν δμιλῶσι. — Καὶ τίς θὰ ὠμιλήσῃ Κυρία,
ἐὰν σιωπήσωμεν ἡμεῖς;

— Χενιέρε, μέλλετε ν' ἀκούσετε καὶ νὰ ἰδῆτε
τοῦτο πρέπει νὰ σας ἀρκέσῃ. Μὴν ἐρωτάτε πε-
ριτσότερον.

— Ο μάτης ποιητής.

Η Κόμησσα προσήγγισε τὸ οὖ; αὐτῆς εἰς δρύ-
νον φάτνωμα δπερ ἔκλειε τὸ ὑπόγειον καὶ στᾶσα
ἐπὶ βραχὺ, ἔνευσε διὰ τῆς χειρός δτι οὐδένα θύ-
ρυνον ἤκουε.

— Τώρα, εἶπεν εἰς τὸν Χενιέρον μὴ καταστέλ-
λουσα πολὺ τὴν φωνὴν, θὰ σας ἐκηγήσω τὸ διλ-
γούσιον τὸν μηχανισμὸν τοῦ ἀσύλου τούτου. Τίς
οἰδεν! Ισως μέλια ἡμέραν είμπορετ νὰ σας γρησ-
τε· επιθύμησαν να ποιητής της γεματός . . .

μεύση... Οταν στηρίζετε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ τούτου σφαιρίδιον τὸ φάτνωμα ἀνοίγεται, καὶ εἰσέρχεσθε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀρμάριον κρύπτει ἐσωτερικῶς τὸ φάτνωμα, καὶ συσταύτατοῦται μετ' αὐτοῦ. Τώρα δὲν εἶναι πανεὶς κίνδυνος, ὅτε θέλω σας δεῖξη εἰς τὴν ἑφαρμογὴν τὸν μηχανισμὸν διὰ νὰ τὸν ιδῆτε πραγματικῶς.

Η Μαργαρίτα ἔθλιψε τὸ χαλκοῦν σφαιρίδιον, καὶ διὰ σχισμάδος φωτεινῆς καὶ πλαγίας ἐφάνη μέρος τῆς αἰθουσῆς. Οὐδεὶς θύρων, οὐδεμία φωνὴ ἀντήχει· ή χειρὶ ἐκ περιεργίας ὥθησεν ἐμπρὸς τὸ φάτνωμα, οὐ δὲ Ἀνδρέας προσέφερε κατ' ἀρχὰς τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα τοὺς ὄμους καὶ τέλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ἔξετάσῃ τὸν ἐσωτερικὸν μηχανισμὸν τοῦ ἀρμαρίου.

Η Κόμησσα τὸν ηκούσανθης προσέβλλουσα εἰς αὐτὸν παρατήρησίν τινα πολὺ ἔλλογον κατὰ τὰ φαινόμενα τούλαχιστον ἡτις τοὺς ἡσύχασεν ἀμφοτέρους.

— Δὲν ηκούσαμεν ἀκόμη κανένα κροῦσμα εἰς τὴν θύραν εἰπεῖ πρὶν διαρρήξωσι τὴν θύραν ἢ ἐπιχειρήσωσιν ἀνάδοσιν, πρῶτον θὰ κρούσωσι. Τότε ἔχομεν ἴκανὸν καὶ ρὸν νὰ γενῶμεν ἄφαντοι πρὶν φανῶμεν.

— Βεβαίως, εἶπεν δὲ Ἀνδρέας γοντευμένος ὅλος εἰς τὴν θέσην τῆς λαμπρᾶς ὥραιότητος τῆς Μαργαρίτας φωτιζομένης διὰ τῶν ἀργυροχρόσων τοῦ ἀνατέλλοντος ἥλιου ἀκτίνων.

Η Μαργαρίτα λαθομένη στιγμιαίως τῶν ἀπαισίων αὐτῆς προσισθῆσαν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἀφελῆ φιλαυτίαν τοῦ νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν ποιητὴν δλας τὰς εὐφυεῖς λεπτομερεῖας τοῦ κινητοῦ ἔκεινου ἀρμαρίου οὗ τινος διηγημάτων ὡργανίσθη κατὰ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰ σχέδια τῆς ἔκλεισε λοιπὸν αὐθὶς τὸ μυστικὸν φάτνωμα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Χενιέρον.

— Βλέπετε δις τώρα εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντεύση τις δίοδον τοῦ ὑπογείου, καὶ διαν τις θέλη νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτὴν ὡς ἔπραξα τὴν χθεσινὴν νύκτα, θλίβει διὰ τῆς χειρὸς τὸ χαλκοῦν αὐτὸ τὸ δόρον τοῦ ἀρμαρίου καὶ...

Ή χειρὶ τοῦ Χενιέρου ἐστηρίχθη ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Κόμησσης. Αὕτη δὲ ἡγειρε τοὺς διαφύλμοις καὶ εἶδεν εἰς τὸ κάτοπτρον δύο ἄνδρας εἰσερχομένους εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἰδρὼς δὲ κρύος τῆς ἐπάγωσε τὴν ἐπιδερμίδα ἀνεγνώρισε τὸν Κλαύδιον Μουριέ.

Οἱ Ἀνδρέας ἐτήρησε τὴν στάσιν αὐτοῦ καὶ ἀπέδωκε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς τὸν χαιρετισμὸν δὲν προσέφερον αὐτῷ οἱ δύο ἄνδρες εἰσερχομένοι.

— Ή δὲ Κόμησσα συνέστειλε δλην αὐτῆς τὴν δύναμιν καὶ ἐκύτταξεν ἀτενῶς τοὺς δύο ξένους.

Η Ἀγγελικὴ εὐρίσκετο εἰσέτι εἰς τὸ ὑπόγειον. Ή ἀρχόντισσα ἀπεκαλύψθη ἀμέσως εἰς τὴν ἀπαίσιον ταύτην συνάγησιν.

— Καλῶ τοὺς Κυρίους να καθήσωσιν, εἶπεν Η Κόμησσα χαρίεντως κινουμένη, ως ἂν ὑπεδέ-

χετο δύο ἔρχοντας εὐπατρίδας εἰς τὸ τῆς Γράνης μέγαρον αὐτῆς.

Ο Κλαύδιος Μουριέ δόστις διέμεινε καθόλου ἀτρόμητος τὴν προτεραίαν νύκτα κατὰ πρόσωπον τῆς στάσεως λαοῦ λιμώττοντος, ησθάνετο διτε ἐπιποθύμει ως ὁ ἄνανδρας ἀπέναντι τῆς αἰχμῆς γυμνοῦ ξίφους. Ο δὲ νέος Ἀδριανὸς ἐκύτταξε τὸν θείον του καὶ εἶδε τὴν νεκρώσιμον ὠχρότητα ἐπὶ τῆς χαλκῆς ἔκεινης ὅψεως.

— Εὔρχομεθα εἶπεν δὲν νεανίας διὰ τόνου μέγα σέβος ἐκδηλούντος, ἐρχόμεθα νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Κυρίαν νὰ εὐχρεστοῦθῇ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ἰδιαιτέρων τινὰ συνομιλίαν. — Ἰδιαιτέραν, εἶπεν δὲ Κλαύδιος δόστις μόλις ἀνέπνευσε τότε ἡσύχως καὶ ἡδυνήθη νὰ προσέρῃ μίαν λέξιν. — Κύριε, εἶπεν η Κόμησσα δεικνύουσα τὸν Χενιέρον, δὲ κύριος πλεονάζει ἥρα εἰς τὴν συνομιλίαν αὐτήν;

Ο Ἀδριανὸς ἐκύτταξε τὸν θείον του, δόστις δειλῶς ἐποίησε καταρχατικὸν σημεῖον.

— Μ' εἶναι ἀδύνατον ν' ἀφήσω τὴν Κυρίαν, εἶπεν δὲ Χενιέρος δι' ηθους δριστικοῦ, ἀλλὰ εὐγενοῦς.

Ο ἀνὴρ δόστις τρέμει ἐνώπιον γυναικεῖς δὲν τρέμει ποτὲ ἐνώπιον ἀνδρός· ὁ βραχὺς λόγος τοῦ Χενιέρου ἐπανέμερεν εἰς τὸν Κλαύδιον δλην αὐτοῦ τὴν τόλμην.

— Πολίτη, εἶπε, ἐὰν δὲν ἔξελθετε, νὰ συνομιλία εἶναι ἀδύνατος, καὶ τότε τόσῳ χειρότερα διὰ τοὺς ἀπαιθεῖται. — Εάν η Κυρία μὲ διατάττη νὰ ἔξελθω, ἔξερχομαι. — Πολὺ ὄρθιον, εἶπεν δὲ Ἀδριανὸς, δόστις διὰ νεύματος δεξιοῦ καὶ ἀνεπαισθῆτου, ἐπανῆγε τὸν θείον του εἰς τὴν προσήνειαν. — Καλὰ, Κύριοι, εἶπεν η Κόμησσα, θὰ συγχωρήσετε τὴν δειλίαν εἰς μίαν γυναικκή δὲν εἰμπορῶ ν' ἀποφασίσω νὰ παραδεχθῶ τὴν συνομιλίαν καθὼς τὴν παστείνετε.

Ο δὲ Μουριέ ητοιμάζετο εἰς ἔκρηξιν· ὁ Αδριανὸς τὸν εἰρήνευσεν ἀμέσως, τιθέμενος τὸν βραχίονά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος; ἔκεινου δὲ οἰκειότητος ἀξιαγάστου καὶ λέγων γλυκείᾳ τῇ φωνῇ.

— Τρόφντι, ἔχομεν μεγάλην ἀπαίτησιν δὲ θείος μου κ' ἔγω πρὸς μίαν γυναικαν̄ ἔκεινο τὸ δόποιον ἐρχόμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν, Κυρία, εἰμποροῦν νὰ τὰ ἀκούσουν δλοι δοσούσκονται εἰς Βερσαλίας· διὰ τοῦτο δὲν δξιοῦμεν νὰ ἔξαιρέσωμεν τὸν μόνον ἀκροατήν σας... δόστις βεβαίως εἶναι δ σύζυγος τῆς Κυρίας...

Ο Χενιέρος καὶ η Κόμησσα ἐτήρησαν σιωπὴν καλῶς ἐξηγηθεῖσαν.

Ο δὲ Αδριανὸς ἐστράφη πρὸς τὸν θείον του καὶ τῷ εἶπε μειδῶν νεανικῆς καὶ ἀγαστῶ τῷ πρόπω.

— Δὲν εἰμπορῶμεν νὰ χωρίσωμεν τὴν γυναῖκα καὶ ἀπὸ τὸν σύζυγον, ἀλλήθεια;

— Ο Κλαύδιος ωμίλησεν ἐνδομάχως ως ή ἐντατούργης ἦς ή βροντὴ ἀλλείπει ἐπὶ σημεῖον τῆς μουσικῆς ἀρχώντου:

— Ο θείος μου, ο πολίτης Κλαύδιος Μουριέ, εἶπεν δὲ Αδριανὸς, εἶναι περιθεβλημένος ως τὸ γι-

νώσκετε ἔκτακτον ἔξουσίαν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Δημοσίου Σωτηρίας. Πόλεμος ἐναντίον τῶν κακῶν καὶ προστατία ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν εἰναι τὸ πρόγραμμά του. Ἐμάθομεν δὲ ἂπο πηγῆς ἀξιοπίστου, διτὶ δύο κακοποιοῖς εἰσῆλθον τὴν χθεσινὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν σας, Κυρία, καὶ βεβούοντες δυᾶς διτὶ τοιούτη προσβολὴ δὲν θὰ συμβῇ πλέον, σᾶς ἀναγγέλλομεν διτὶ οἱ ἔνοχοι θὰ ζητηθοῦν, θ' ἀνακαλυφθοῦν, καὶ θὰ τιμωρηθοῦσι παραδειγματικῶς. Χρέος μας ἔτον τὸ ἄρχισωμεν τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ πράξεως τὴν δοπίαν θὰ ἔκτιμήστε Κυρία, βραχύτερον, αἱ διοικητικαὶ ήμῶν ἐργασίαι ἔμελλον νὰ μᾶς κρατήσωσιν εἰς τὸ δημοπραγεῖον καὶ μάλιστα δὲν ήθελομεν παρουσιασθῆ εἰς ὑμᾶς Κυρία καθ' ὅραν τέσσερα πρωΐνην ἀν δὲν ἐτύγχανε περίστασις ητίς μᾶς ἐνεθάρδυνε νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας· ή θύρα ἡνεῳγμένη ἤδη ἀνήγγελλεν διτὶ οἱ ἔνοικοι τορες ἡγέρθησαν πρὸ τοῦ ἥλιου.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ή Κόμησα, διτὶ οἱ ληγοι σας ἐκφράζουν τὴν ἰδέαν τοῦ Κ. Μουριὲ τοῦ θείου σας.

Ο δὲ Μουριὲ ἐποίησε τι σημεῖον συναινέσσως, καὶ ἐψέλλισε λέξεις τινάς, αἵτινες δὲν ἐσχημάτισαν μίλιαν φράσιν.

Ο Ἀδριανὸς ἡτοιμάζετο νὰ ἔξέλθῃ, καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὸν θείον του τὴν θύραν τῆς αιθούσης· ἀλλ' οὐτος δὲν ἡδύνατο ν' ἀπορρίσῃ τὴν ἔξοδον ἀκκατανίκητον γόντρον τὸν ἐκρέτει εἰς τὴν γαλάνιον ἑκείνην ἀτμοσφρέρχν, διποὺ ή χάρις του ἔκρος, τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, τὸ φιλόρισμα τῶν φύλλων, ή ὀρκιότης γυναικὸς, συνηγέροντο δμοῦ καὶ ἀποδιώκοντα τὰ πάθη μίσους διέχυνον εἰρωνείαν γλυκείαν ἐπὶ τὸν στιγματίων πολιτικῶν παθῶν.

Οι ὁφθαλμοὶ τοῦ Κλαυδίου διέδραμον ἐπὶ τετάρτου ὥρας; ὅλκες τὰς παραχλιγάγις τῆς ἐκφράζεως; τοῦ βλέμματος, ἀπὸ τῆς ἀκάμπτου αὔστηρότητος; μέχοι τῆς προσηνοῦ; τρυφερότητος; ή γυνὴ αὐτη, ήν ἐδίωκε διὰ τοσσίτη; θερμότητο; δταν ή πολιτικὴ δὲν τὸν ἀπησχόλει, ἦτοι ἐνώπιον του, καὶ κυττάζων αὐτὴν ἐν ἡδυπυκθείᾳ, ἐλησμόνει τὸν Φοι καὶ Τενβίλ, τὴν ἐφημερίδα Φιλόλαος καὶ τὸ δικαίοιον τῶν Ἰσκανδρίνων.

Ἐπειγόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος βλέμματος τοῦ νέου Ἀδριανοῦ, δ Μουριὲ ἐψέλλιζε συγκεχυμένως τὰς συλλαβής τοῦ χιρετισμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸ θύρρος νὰ ὑπορέῃ ἀμέσως τὴν ἕκλειψιν τῆς ὀρκιότητος; ἑκείνης; αἱ λέξεις τοῦ χιρετισμοῦ μετεμορφώθησαν ἐπὶ τῶν τρεμόντων γειλέων του, καὶ ἀντὶ χιρετισμοῦ ἐπρόφερε τὴν φράσιν αὐτὴν.

— Ἐχετε, Κυρία, ὑπονοίας τινάς διὰ τους; κακοποιούς, περὶ ὃν σᾶς δωλίητεν οἱ ἀνεψιός μου; — Οχι, Κύριε, ἀπεκρίνατο ή Κόμησα διὰ σεμνότητος προσπειρημένης. — Μὲ ἀρκετ, Κυρία, ή ἀλλαχίστη ἔνδειξις; διὰ νὰ ἐπιχειρήσω ἀμέσως τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν... — Κύριε, δὲν ἔχω κακούμιαν ἔνδειξιν νὰ σᾶς δωτῷ.

Δύο ἄνδρες ἐρῶντες τῆς αὐτῆς γυναικὸς δὲν ἀ-

πατῶνται ποτὲ ἀμοιβάων; ἐπὶ τὸν ὄμοιῶν κύτων σκοπῶν. Ο Ἀνδρέας οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Μουριέ, καὶ ή νοημοσύνη του, φωτιζόμενη προσέτι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐμάντευσε καὶ ἐνόησε τὸ πάντα δεκάκις οἱ ζωρὸς ποιητὴς κατέστειλεν, ώς τὸ ἔλεγχον οἱ ἔδιοις, τὸν δαίμονα ὅστις ἐσάλευεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ή διαμάχη αὐτὴ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς πτηραφορᾶς, ἐπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ τέλος της; ή φρόνησις ἡττήθη.

— Κύριε, εἶπε διὰ τόνου ἀμιμήσου καθ' θυν εἰρωνείας ὥστε πάσχειν λέξιν, ἐάν ή Κύρια δὲν ἔχῃ κακούμιαν ἔνδειξιν νὰ σᾶς δώσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δύο κακοποιῶν, δὲν πρέπει ή κύστηρή διεκινούντη σας ν' ἀποθερήσουνται ἀπὸ τῆς περιποτῆς; ὅπου εδοίσκεσθε, σᾶς; εἶναι εὔνοοιον νὰ ιδητες καὶ νὰ βεβιωθετε τὴν ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων σας· ὅταν θείηστε νὰ μάθετε δόλα, δόλα τὰ μανθάνετε. Ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Κύριοις δὲ συλλάβετε τοὺς ἐνόγορους ἐκείθεν διποὺ διάρχουσιν· ὑπάρχει βραχίων ἐγκληματικὸς δστις ὁδήγησε, καὶ τυφλὸν δρογχανον ὅπερ ἐξετέλεσε τὴν πράξιν. Τὸν βραχίονα πρέπει νὰ προσδέλητε· καὶ τοῦτο σᾶς είναι εὔνοοιον, Κύριε, τόσω εὔνοοιον μάλιστα ὥστε οὗτος θὰ τὸ ἐπιχειρίσετε. — Καὶ τις θὰ δυνηθῇ νὰ μέμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων μου; ηρώτητεν δι Κλειδίους διὰ τόνου τὴν βεβούστηκα καὶ τὸν δισταγμὸν ἐνταυτῷ προδιδόντος. — Τις θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἐμποδίδῃ; ωσαί τις ἐρώτησις! τὸ εἰζεύρετε καλά... — Α τὸ εἰζεύρω! παρετήρησεν δ Μουριέ μειδιέτας ἀπαίσιον.

Ο δὲ Χενιέρος διὰ τῆς κεφαλῆς ἐποίησεν ἀλληλοδιαιδόχως σημεῖξε τινὰ καταφάσεως.

Ο νέος Ἀδριανὸς, ὡχρὸς ἀπὸ τῆς ἐκπλήρωσης, ἐκύτταξε τὴν Κόμησαν, ητίς προτάλου τοὺς διφθαλμούς χρηπολούς ἐπὶ τοῦ δικένδου στωίεισμὸν ἔχαλλον ἐπιδεικνυμένην.

— Άλλα, ηκολούθησεν δι Κλαύδιος, πρασποιούμενος τὸν εὐήθη διὰ τρόπου πολὺ ἀδεξίου, ἐάν εἴναι διλιγχερον εἰδίκειων παρ' οἷσσον συμπερίετε, ειμπορῷ, εἶπέτε μου, νὰ καταφύγω εἰς τὰ φῶτας; — Κύριε, εἶπε γοργὸς δ Χενιέρος, ποτὲ δὲν ἀπεποιήθην τὰ φῶτά μου εἰς οὐδένα.

Γάρ οι διαφοροί λόγοι, οἵτινες εἴποι ἀν τις. ἀναπτηλῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ λέγοντος, ως δ μόλυβδος ἀπὸ τοῦ σκοποῦ πρὸς δι Βάλλεται δ Μουριέ ἐκινήθη ὡς ἀνθρώπος κατὰ σκοποῦ βληθείς. — Καλέσοιπδν, εἶπεν δ Μουριέ γελῶν μελαγχολικῶς, θὲ σᾶς συμβουλευθεῖται ὅταν ἦναι ἀνάγκη.

Κ' ἐκύτταξε τὴν κόμησαν δι ηθούς ἀνθρώπου, ζεστις προσδοκᾷ τὴν ἐπίτημον ἐπέμβασιν τρίτου τιδού, δι ποτῆς, εἶξέλθῃ ἀπὸ σκληρῆς τινος ἀμφιλίας.

Ο δὲ Κόμησα ἐφάνετο τότε προστηλοῦσα εὐχαρίστως τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων τοῦ κήπου της, ως γυνὴ ητίς ἀφίνει τὸν ὑπερκοπιστὴν της ν' ἀκολουθήσῃ ἐν πλήρει εἰλι-

Θερίφ τὴν γενναίαν αὐτοῦ ίδεαν, μὴ ἀνητυχοῦσα πρὸς τὸ δυτάρεστον ἀποτέλεσμα ὅπερ φέρει ἐνίστε τὸ ἄρρον καὶ φορτικὸν θάρρος.

— Οὐταν ἡναι ἀνάγκη! εἰπεν δὲ Χενιέρος διὰ τόνου ἐμπικιτικοῦ, δταν ἡναι ἀνάγκη! . . . Άλλα τὰ τοιαῦτα πρέπει νὰ ἔξηγωνται ἀμέσως. Ή δικαιοτύνη σας θέλει ἐπιμόνως νὰ βρεῖσθ χωλικούσα κατὰ τὸν έια πόδα, δταν τῆς προσφέρω πτερά, διὰ τῶν ὅποιων νὰ φθάσῃ πετῶσα πρὸς τὸν σκοπόν; — Άς ίδωμεν! Άς ίδωμεν! εἰπεν δὲ Μουρίδεις διασταυρῶν τοὺς εὔρεις του βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν σχήματι ἀσπίδος. — Θά ίδητε, ηκολούθησε λέγων δὲ ποιητής: ἔχουμεν ἡμεῖς, δρμέμφιτον ἀστραλές δι' οὗ ἀναγινώσκομεν εἰς τὰ πρόσωπα, κιθώς ἀναγινώσκετε σεῖς οἱ ἄλλοι, ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν σας ἐκθέσεων. Ή ἔκθεσις τῆς χθεσινῆς νυκτὸς εἶναι γραμμένη κατ' ἐμὲ, εἰς τὴν μορφὴν καὶ εἰς τοὺς ὁρμηλυόντας σας, ἀντηχεῖ εἰς ἔκστον τῶν τῆς φωνῆς σας. Ζωγραφεῖται εἰς τὰς γραμμὰς τῆς φυιόρτητος σας τῆς τόσῳ μελιγγολικῆς. . . Καὶ εἰς τοιοῦτον τρόπον, Κύριε, ώτε δὲν θὰ εἴχετε αὐτὸ τὸ μειδίαμα, αὐτὰ τὰ κινήματα, αὐτὴν τὴν στάσιν, τὴν φωνὴν, τὸ σχῆμα, ἐὰν δὲ τις ὑπάρχει, δὲν ὑπῆρχεν. Εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε ὁ ἀνεψιός σας, τίμιος νέος, ἔμελλεν ήδη νὰ ἐγερθῇ εἰς τὴν γενναίαν παραφορὰν τῆς ήλικίας του, διὰ νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα, ἀντὶ νὰ τηρῇ τὴν κατήγορον σιωπὴν του. Εἶναι τώρα ἀρκετὰ πρόδηλον; Θέλετε ἀκόμη μίαν ἀκτῖνα περισσότερον! Άς λάμψῃ! . . . Κύριε! ἀγαπᾶτε κτυνωδῶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, καὶ εἰσθε ὁ αὐτονύμος καὶ ὁ συνένοχος τοῦ Βαρβάρου ἐγκλήματος τῆς προτεραίας νυκτός!

Ο Ἀδριανὸς ἔζενθλε κραυγὴν ἀλγεινὴν καὶ ἐλειπούμησε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸν ὑπεστήριζεν ἡ καρτεροψυχία.

Τόπο δὲ τὸν πόδα τοῦ Κλαυδίου ἡ γῆ ἐσαλεύθη κραυγὴν ὑπόκωφρος ἀντήχησεν εἰς τὸ στήθος τοῦ γίγαντος ὡς ὁ μηκυθός τοῦ θειωρυχείου.

— Τοῦριζετε τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Νόμου! ἀνέκραγε βρέμων, καὶ σᾶς; θέτω ὑπὸ κράτησιν!

— Καλά! εἰπεν δὲ Χενιέρος ψυχρῶς: ίδού εὐγενῆς ἀπόκρισις εἰς τὴν κατηγορίαν μου! — Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήτε Κύριε! Μου ζητεῖτε τὴν συνδρομὴν τῶν γνώσεών μου· σᾶς τὴν δίδω.

— Εἶσαι αὐθάδης! — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ Κόμποστα, βοηθήστε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον! . . . Θέσσ μου! . . . εἶναι ψυχρὸς ὡς πτῶμα!

Τότε ἀκριβῶς βίαιοι κτύποι ῥόπτου ἀντήχησαν ἐκ τῆς θύρας.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιστοί μου, οἱ δποῖοι μὲ ηκολούθησκεν ἀνέκραγεν δὲ Κλαυδίος διὰ τρομεροῦ σπουδείου ἀπειλῆς ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν ἀσφάλειάν μου· ἐνόμισαν δτι ἐνέπεσα εἰς ἔνεδραν βασιλικήν. Ἱπάγω νὰ τοὺς ἀνοίξω ἐγὼ δὲ ίδιος, καὶ θὰ φυλακισθῆτε καὶ οἱ δύο εἰς τὰς δημοτικὰς εἰρκτάς.

Ο Κλαυδίος ἔξηλθε δροματὸς καὶ ἡνέωξε τὴν θύραν τὴν παρὰ τὴν ὁδὸν. . . . Γυνὴ τις ἦστατο ἐπὶ

Εὔτεροπ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 42.

τοῦ οὐδοῦ . . . ὃ δὲ Κλαυδίος περιέφερε ταχὺ βλέμματα ἐπὶ τὴν λιθότρωτον καὶ τὰς μακρὰς σειρὰς τῶν δένδρων . . . Οὐδέν τις ζῶν ὑψονε μόριον κόνεως, οὐδὲ ἐπάτει φυλλάριον χλόης! . . .

— Τι γυρεύεις, ἐδῶ; ἡρώτησεν δὲ Κλαυδίος ἀπότομως τὴν γυναῖκα. — Ερχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, Κύριε.

Ητον δὲ ἡ Ἀγγελική ἡ ἀφωσιωμένη γυνὴ ἤκουσε τὴν σιωπὴν καὶ προσέτρεψεν ὅπωσδήποτε διὰ νὰ ἐπιφέρῃ περισπασμόν τινα ὠφέλιμον εἰς τὴν κυρίαν της.

— Η οἰκία σου, εἰπεν δὲ Κλαυδίος, εἶναι ὑπὸ δικαιοτικὴν ἔρευναν ἀπομακρύσου!

Καὶ ἀπώθησε τὴν Ἀγγελικήν, ἔκλεισε τὴν θύραν, εἰσέρεψεν δὲ τὰς χειράς εἰς τὰ εὐρέα θυλάκια τοῦ ἐνδύματός του, ἔσυρε ζεῦγος πιστολίων, ὠπλίηθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αίθουσαν.

Τότε, η μορφὴ τοῦ Μουρίδης ἔζεφραζε τὰ μάλιστα ἀντιφατικὰ αἰσθήματα. Πάντα δὲ τις ὑπῆρχεν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον εἰς τὰ διάθη τῆς ψυχῆς του. ἔξηφραζετο εἰς τὸ πῦρ τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος· ἀνὴρ ἀποτρόπιος, γυνὴ λατρευομένη, ἐπλήρουν τὸν κόσμον αὐτοῦ δλόκηρον· διέκειντο δὲ ἀμφότεροι ὑπὸ τὴν δύναμίν μου, δὲν διὰ τὴν ήδυπάθειαν τοῦ μίσους πρὸς κορεσμόν, η δὲ . . .
(ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΠΙΘΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ.

Μετάφρασις Ζ.

A'.

Συνοικεσίου πρότασις.

Δικυπρὸν ἐργαστήριον ἐμπορευμάτων τοῦ συρμοῦ ἡνοίγετο εἰς τὴν Τόλωσαν κατὰ τὸ έτος 1833.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο, δπου συνέβρεζον μετ' ὄλιγον ἀγορασταὶ ἐκ τῆς πρώτης τῶν πολιτῶν τάξεως, ἐφερεν ὡς ἐμβληματα ζωγράφιν τινὰ περιστῶσαν κομψὴν κάτοικον τοῦ Ἀρελάτου, νεανίδα ἐνδεδυμένην τὴν πάτριον ἐνδυμασίαν.

Αλλ' η συρβὸν αὐτὴ τοῦ λεγομένου με γάλου κόσμου, διήγειρε φυσικὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν λοιπῶν ἐμπόρων, καὶ διάφοροι λόγοι ἐψύχουντο ηδη, δυστημούντες τοῦ νέου ἐργαστηρίου τὸν ίδιοκτήτην, διότι καὶ η ζηλοτυπία εἶναι φοβερὰ ἐν ἐμπόροι, ὡς η ἐν ἔρωτι ζηλοτυπία. Πάντες ηδη εἰς Τόλωσαν ἐγγάριζον δτι δὲ Φραγκίσκος Μορώ κατήγετο ἀπὸ ἐντιμον ἀλλὰ πτωχὴν οἰκογένειαν, καὶ δτι δὲν εύρεν εἰς τὸν πατρικὸν οἴκον οὔτε τὰ πρῶτα μέσα, ἀτινα ἀναγκαιούσιν εἰς τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὸ ἐμπόριον. Τίς ητον λοιπὸν η ἀγαθοεργὸς μοῖρα, ητις λαβοῦσα τὴν μορφὴν τρα-

53.